

Smaranda era o fetiță bucălată cu ochii verzi și curioși. Virginia era bunica ei. Avea și ea ochii verzi și știa multe poezii și povești. Smaranda, bunica și bunicul locuiau într-o casă cu cerdac verde, cu o grădină mare, plină de copaci și flori. Aveau vreo zece găini, doi cocoși și trei pisici.

Smaranda avea voie să culeagă ghiocei, primule și bumbișori. Făcea buchețele și le dăruia bunicii, care le primea ca pe cel mai de preț cadou și le așeza într-un pahar mic lângă oglindă.

Smaranda n-avea cum să se plictisească în grădină. Căuta norocei în liliac și îi punea în sân cu câte o dorință.

De la albi și galbeni, trecând prin toate nuanțele de roz și roșu, până la violet, erau atât de mulți trandafiri, dar Smaranda știa bine unde e fiecare, când înflorește și ce miros o să aibă. Părea că ar fi cunoscut grădina de dinainte să se fi născut.

Mai erau păpădiile, pe care îi plăcea să le atingă de nas înainte să le sufle, ca să le simtă puful moale. Pe bujori îi pândea până aproape se ofileau. Apoi arunca zeci de petale în aer și făcea piruete sub ploaia roz și parfumată.

